

R O M Â N I A
CURTEA CONSTITUȚIONALĂ
CABINETUL PREȘEDINTELUI

Palatul Parlamentului

Calea 13 Septembrie nr.2, Intrarea B1, Sectorul 5, 050725, București, România

Telefon: (+40-21) 313.25.31; Fax: (+40-21) 312.54.80

Internet: <http://www.ccr.ro> E-mail: pres@ccr.ro

Dosar nr.1135A/2019

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ
REGISTRATURĂ JURISDICȚIONALĂ
NR. 3390 / 25 APR 2019

Domnului
Liviu Nicolae DRAGNEA
Președintele Camerei Deputaților

PARLAMENTUL ROMÂNIEI
CAMERA DEPUTAȚILOR
SECRETAR GENERAL
Nr. 2/9989/02.05.2019.

În conformitate cu dispozițiile art.16 alin.(2) din Legea nr.47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, vă trimitem, alăturat, în copie, sesizarea formulată de deputați aparținând Grupurilor parlamentare ale Partidului Național Liberal și Uniunii Salvați România, referitoare la neconstituționalitatea Legii pentru modificarea și completarea Legii nr.135/2010 privind Codul de procedură penală, precum și pentru modificarea Legii nr.304/2004 privind organizarea judiciară.

Vă adresăm rugămintea de a ne comunica punctul dumneavoastră de vedere până la data de 10 mai 2019 (inclusiv în format electronic, la adresa de e-mail ccr-pvd@ccr.ro), ținând seama de faptul că dezbaterile Curții Constituționale vor avea loc la data de 22 mai 2019.

Vă asigurăm de deplina noastră considerație.

Președinte,

Prof.univ.dr. Valer DORNEANU

Parlamentul României
Camera Deputaților
Cabinet Secretar general

București, 25 aprilie 2019
Nr. 2/3734

Domnului Valer DORNEANU
Președintele Curții Constituționale

Stimate domnule Președinte,

Vă trimitem, alăturat, sesizarea formulată de deputați aparținând Grupurilor parlamentare ale Partidului Național Liberal și Uniunii Salvați România referitoare la Legea pentru modificarea și completarea Legii nr.135/2010 privind Codul de procedură penală, precum și pentru modificarea Legii nr.304/2004 privind organizarea judiciară (Plx nr.373/2018).

Cu aleasă considerație,

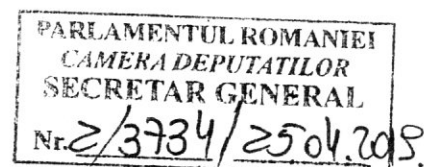
SECRETAR GENERAL

Silvia Clăudia MIHALCEA

Parlamentul României

Camera Deputaților

Către,

Secretariatul General al Camerei Deputaților

Doamnei Silvia Claudia MIHALCEA

Doamnă Secretar General,

În temeiul prevederilor art. 146 lit. a) din Constituție și în baza art. 15, alin.(1) din Legea 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, în numele semnatarilor, vă înaintăm **Sesizarea** la Curtea Constituțională cu privire la *Legea pentru modificarea și completarea Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală, precum și pentru modificarea Legii nr. 304/2004 privind organizarea judiciară ca urmare a Deciziei Curții Constituționale nr. 633/12.10.2018 (Pl-x nr. 373/2018)*, adoptată de Camera Deputaților în ședința din data de 24 aprilie 2019, în calitate de cameră decizională.

Lider Grup PNL

Raluca TURCAN

Lider Grup USR

Cristina Mădălina PRUNĂ

Parlamentul României
Camera Deputaților

Domnului Valer DORNEANU,
Președintele Curții Constituționale

DOMNULE PREȘEDINTE,

În conformitate cu prevederile art. 146 lit. a) din Constituția României și art. 15 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale a României, republicată, cu modificările și completările ulterioare, deputații menționați în anexa atașată formulăm prezenta

SESIZARE DE NECONSTITUȚIONALITATE

a Legii pentru modificarea și completarea Legii nr.135/2010 privind Codul de procedură penală, precum și pentru modificarea și completarea Legii nr.304/2004 privind organizarea judiciară (PLx 373/2018), pe care o considerăm neconformă cu o serie de prevederi din Constituția României, pentru motivele expuse în continuare.

I.) SITUAȚIA DE FAPT

Legea care face obiectul prezentei sesizări a fost inițiată în anul 2018, sub denumirea „Propunere legislativă privind punerea în acord a prevederilor Legii nr.135/2010 privind Codul de procedură penală, cu modificările și completările ulterioare, cu deciziile Curții Constituționale, Directivei (UE) 2016/343 a Parlamentului European și a Consiliului din 9 martie 2016 privind consolidarea anumitor aspecte ale prezumției de nevinovăție și a dreptului de a fi prezent la proces în cadrul procedurilor penale, a Directivei 2014/42/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 3 aprilie 2014 privind înghețarea și confiscarea instrumentelor și produselor infracțiunilor săvârșite în Uniunea Europeană, precum și a Deciziilor Curții Europene a Drepturilor Omului” de către 180 de senatori și deputați ai PSD și ALDE.

Conform expunerii de motive atașate propunerii legislative, inițiatorii au urmărit punerea în acord a dispozițiilor Codului de procedură penală cu o serie de decizii ale Curții Constituționale, cu prevederile Directivei (UE) 2016/343 a Parlamentului European și a Consiliului din 9 martie 2016 privind consolidarea anumitor aspecte ale prezumției de nevinovăție și a dreptului de a fi prezent la proces în cadrul procedurilor penale, ale Directivei 2014/42/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 3 aprilie 2014 privind înghețarea și confiscarea instrumentelor și produselor infracțiunilor săvârșite în Uniunea Europeană, precum și armonizarea unor texte cu practica izvorâtă din hotărârile instanțelor judecătorești.

II. MOTIVE EXTRINSECI DE NECONSTITUȚIONALITATE

1. Legea încalcă principiul bicameralismului consacrat de art.61 alin. (2) și art.75 din Constituția României

Referitor la principiul bicameralismului Curtea Constituțională a dezvoltat o jurisprudență consistentă, consacrand existența acestuia ca element extrinsec de constituționalitate. În acest sens, prin decizia nr.718/2017 referitoare la admiterea obiecției de neconstituționalitate a Legii pentru modificarea și completarea Legii nr.334/2006 privind finanțarea activității partidelor politice și a campaniilor electorale, Curtea a detaliat următoarele aspecte esențiale privind principiul bicameralismului:

„[...] Prin Decizia nr. 62 din 7 februarie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 161 din 3 martie 2017, paragraful 32, Curtea a constatat, de asemenea, că "pornind de la premisa că legea este, cu aportul specific al fiecărei Camere, opera întregului Parlament, Curtea reține că autoritatea legiuitoare trebuie să respecte principiile constituționale în virtutea cărora o lege nu poate fi adoptată de către o singură Cameră. Or, din analiza dispozițiilor deduse controlului de constituționalitate, Curtea constată că soluțiile adoptate de Camera Deputaților nu au făcut obiectul inițiativei legislative și nu au fost dezbătute în Senat. Cu alte cuvinte, Camera Deputaților, adoptând Legea pentru completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 50/2010 privind contractele de credit pentru consumatori, a sustras dezbaterii și adoptării primei Camere sesizate modificări care vizau aspecte esențiale în structura și filosofia legii, contrar art. 61 din Constituție. De asemenea, Curtea mai constată că legea adoptată de Camera Deputaților se îndepărtează de la scopul avut în vedere de inițiatorii săi."

[...] În lipsa unei consacări exprese a principiului bicameralismului în corpul Legii fundamentale și sintetizând constatările de principiu cuprinse în jurisprudența în materie a Curții Constituționale, se poate afirma că acest principiu se caracterizează prin câteva elemente imuabile, în funcție de care se poate decide respectarea sa. Astfel, trebuie avut în vedere: scopul inițial al legii, în sensul de voință politică a autorilor propunerii legislative sau de filosofie, de concepție originară a actului normativ; dacă există deosebiri majore, substanțiale, de conținut juridic între formele adoptate de cele două Camere ale Parlamentului și, respectiv, dacă există o configurație semnificativ diferită între formele adoptate de cele două Camere ale Parlamentului.

[...] Așadar, analizând, mai întâi, primul element determinant, respectiv scopul originar al legii, Curtea reține că, în forma sa inițială, propunerea legislativă cu titlul "Lege pentru modificarea Legii nr. 334/2006 republicată în Monitorul Oficial al României nr. 446/23.06.2015" conținea un articol unic cu următorul conținut: "La art. 59 alin. (2) se elimină." Potrivit expunerii de

motive ce o însoțește, abrogarea este necesară "întrucât reglementările conținute de acestea se regăsesc în dispozițiile art. 50 alin. (4) din aceeași lege, respectiv organizațiile cetățenilor aparținând minorităților naționale participante la alegeri fac subiectul controlului Autorității Electorale Permanente numai în perioada electorală și numai în legătură cu aceasta."

[...] Este adevărat că, în cazul de față, Senatul, în calitate de Cameră de reflecție, a respins propunerea legislativă, însă acest act de voință politică, concretizat prin votul de respingere al primei Camere, nu oferă Camerei decizionale posibilitatea de a face abstracție de scopul inițial al legii, de concepția și filosofia propunerii legislative, astfel cum se reflectă în obiectul de reglementare al legii. Așa fiind, Curtea reține, în urma studiului comparativ dintre cele două forme adoptate de către cele două Camere ale Parlamentului, că scopul final al legii, în forma sa trimisă spre promulgare, se îndepărtează în mod radical de scopul său original, chiar dacă acel unic articol al propunerii legislative, de abrogare a unei norme juridice din corpul Legii nr. 334/2006, a fost menținut. Cele 101 amendamente adoptate de Camera decizională sunt, prin conținutul lor normativ, de natură să determine un alt scop și o altă concepție legislativă, respectiv, în principal, reorganizarea și reformularea, cel puțin din punct de vedere al tehnicii legislative, a faptelor ce constituie contravenții în materia finanțării partidelor politice și a campaniilor electorale, precum și a sancțiunilor corespunzătoare, iar, în secundar, întărirea rolului de control al Autorității Electorale Permanente asupra activității și modului de finanțare al partidelor politice.

[...] Astfel, cele mai importante amendamente adoptate în Camera decizională, față de actuala redactare a Legii nr. 334/2006, se referă la obligația partidelor politice de a publica în Monitorul Oficial numai cuantumul veniturilor anuale obținute din cotizatii la nivelul întregului partid, nu și la nivelul filialelor județene sau locale sunt - art. unic pct. 1; majorarea sumei alocate anual partidelor politice de la bugetul de stat, de la cel puțin 0,01% până la cel mult 0,04% din produsul intern brut, și nu din veniturile prevăzute la bugetul de stat, cum dispune Legea nr. 334/2006 - art. unic pct. 6; aplicarea prevederilor art. 48 alin. (4) și (5) și pentru alegerile locale parțiale - art. unic pct. 12; obligarea partidelor să depună anual la Autoritatea Electorală Permanentă un raport anual sintetic al veniturilor și cheltuielilor anuale, și nu detaliat - art. unic pct. 13; schimbarea situațiilor în care contravenientul este obligat să verse la bugetul de stat sumele de bani și/sau contravaloarea în bani a bunurilor și serviciilor care au constituit obiectul contravenției, în baza hotărârii Autorității Electorale Permanente - art. unic pct. 15; instituirea unei noi sancțiuni contravenționale constând în confiscarea doar a sumelor de bani care depășesc limitele prevăzute de lege pentru donații, împrumuturi, contribuții și cheltuieli electorale, cu excepția sumelor neutilizate - art. unic pct. 16; extinderea ariei de aplicare a dispozițiilor legii și la alianțele politice - art. unic pct. 18; obligația Autorității Electorale Permanente de a îndruma partidele politice, alianțele politice și electorale și candidații independenți în respectarea legilor și standardelor internaționale în materie, respectiv de a acorda prioritate activității de prevenire, în raport cu cea de sancționare - art. unic pct. 19.

[...] Prin urmare, este evident aportul semnificativ cantitativ, dar și calitativ pe care îl aduce legea în forma trimisă la promulgare, față de forma supusă dezbaterii Camerei de reflecție. Așa cum s-a arătat și în jurisprudența în materie a Curții Constituționale, principiul bicameralismului trebuie să concilieze structura bicamerală a Parlamentului nostru - bicameral atât în sens instituțional, cât și funcțional -, adică să permită fiecărei Camere să-și exprime voința politică în privința unei anumite problematice supuse legiferării, cu respectarea prevederilor art. 75 din Constituție referitoare la ordinea de sesizare a celor două Camere în funcție de categoriile din care fiecare propunere legislativă sau proiect de lege face parte, dar și cu respectarea art. 61 din Constituție, în virtutea căruia legiferarea este opera întregului Parlament, ca entitate unică și suverană. De aceea, este contrar principiului bicameralismului

ca reglementări de substanță, care se îndepărtează de concepția originară a legii și care îi conferă acesteia o altă configurație, să fie adoptate de forul decizional, fără ca acestea să fi fost dezbătute și de prima Cameră. O astfel de procedură echivalează cu eliminarea primei Camere, în calitate de prim-legiuitor sau "prim cititor" al legii, și transformarea Parlamentului într-unul unicameral, cel puțin sub aspect funcțional.

[...] Or, concepția legiuitorului constituant a avut în vedere o autoritate legiuitoare unică, suverană, dar structurată în două Camere, tocmai în ideea preeminenței principiului suveranității naționale - art. 2 alin. (1) din Actul fundamental - și a principiului colaborării instituționale, cu scopul final al sporirii garanțiilor referitoare la calitatea actului de legiferare, în măsură să reflecte cât mai fidel și real voința suverană a poporului român. De aceea, nu se poate susține că principiul bicameralismului limitează rolul Camerei decizionale la a adopta aceeași formă dezbătută în Camera de reflecție sau cu ușoare modificări și/sau completări, așa cum nu este întemeiată nici susținerea potrivit căreia calitatea de for decizional conferă respectivei Camere prerogativa "deciziei definitive", în sensul de totală autonomie și independență de legiferare. În acest sens, Curtea a arătat că sintagma "decide definitiv" cu privire la Camera decizională, din art. 75 alin. (3) al Constituției, nu exclude, ci, dimpotrivă, presupune ca proiectul sau propunerea legislativă adoptată de prima Cameră sesizată să fie dezbătută în Camera decizională, unde i se pot aduce modificări și completări. Însă, în acest caz, Camera decizională nu poate modifica substanțial obiectul de reglementare și configurația inițiativei legislative, cu consecința deturnării de la finalitatea urmărită de inițiator (Decizia nr. 624/2006, precitată).

[...] În sensul celor de mai sus sunt și constatările Curții reținute în Decizia nr. 765 din 14 decembrie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 134 din 21 februarie 2017, paragraful 37: „Bicameralismul nu înseamnă ca ambele Camere să se pronunțe asupra unei soluții legislative identice, în Camera decizională putând exista abateri inerente de la forma adoptată de Camera de reflecție, desigur, fără schimbarea obiectului esențial al proiectului de lege/propunerii legislative.” (A se vedea, în același sens, și Decizia nr. 377 din 31 mai 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 586 din 21 iulie 2017, paragraful 45).

[...] Pentru toate aceste considerente, raportat la analiza comparativă dintre cele două forme adoptate de fiecare dintre cele două Camere, Curtea constată că legea ce constituie obiectul controlului de constituționalitate a fost adoptată cu încălcarea principiului bicameralismului.

[...] În jurisprudența sa, Curtea a reținut că, în condițiile constatării neconstituționalității extrinseci a unei legi ce constituie obiectul controlului de constituționalitate a priori, nu se mai impune analiza celorlalte critici de neconstituționalitate formulate (în acest sens, ilustrative sunt deciziile nr. 89/2017, paragraful 68, nr. 747/2015, paragraful 35, sau nr. 442/2015, paragraful 33).

[...] În concluzie, Curtea constată că legea criticată contravine principiului bicameralismului, având în vedere, în esență, faptul că, ignorând scopul inițial și obiectul de reglementare al propunerii legislative, Camera Deputaților - în calitate de Cameră decizională, a adoptat un număr impresionant (101) de amendamente, de natură să transforme în mod radical, prin aportul lor cantitativ și calitativ, filosofia ce a stat la baza inițierii demersului legislativ și excluzând, astfel, prima Cameră - cea de reflecție - de la procesul de legiferare, ce trebuie să reprezinte însă opera întregului Parlament”.

Raportat la prezenta cauză, constatăm că legea în forma trimisă la promulgare conține un aport semnificativ cantitativ dar mai ales calitativ al Camerei decizionale, Camera Deputaților, față de forma supusă dezbaterii Camerei de reflecție, Senatul României. Astfel,

prin Decizia Curții Constituționale nr. 633/2018 au fost declarate neconstituționale nu mai puțin de 64 de dispoziții ale legii supuse controlului de neconstituționalitate. În procedura de reexaminare, Senatul, în calitate de Cameră de reflecție, acționând în limitele reexaminării impuse de decizia Curții, a formulat amendamente pentru punerea în acord a dispozițiilor declarate neconstituționale. Or, Camera Deputaților, cameră decizională, a eliminat mai mult de jumătate dintre aceste, respectiv 36 dintre amendamentele formulate de Senat. În concret, la Camera Deputaților au fost eliminate următoarele prevederi:

„Art. 8 alin. (2) - Orice persoană are dreptul la un proces echitabil, la judecarea cauzei de un judecător imparțial și independent. Repartizarea tuturor cauzelor către judecători se face aleatoriu.”

„Art. 10 alin. (2) Organele de urmărire penală și instanțele de judecată sunt obligate să asigure subiecților procesuali principali și avocatului timpul necesar pregătirii apărării, care nu poate fi mai mic de 3 zile, cu excepția luării sau judecării măsurilor preventive, când termenul nu poate fi mai mic de 4 ore și înlesnirile necesare pregătirii apărării, prin punerea la dispoziție și comunicarea întregului material de urmărire penală în formă electronică. Termenele curg de la momentul la care organele de urmărire penală sau instanța de judecată comunică părților măsura luată.”

„Art. 15 - Acțiunea penală se pune în mișcare și se exercită când există probe din care să rezulte că o anumită persoană a săvârșit fapta și nu există cazuri care împiedică punerea în mișcare sau exercitarea acesteia.”

„Art. 25 alin. (4) Dispozițiile hotărârii penale sunt obligatorii și produc efecte între părți, succesorii acestora și oricărei terțe persoane atât timp cât aceasta din urmă nu face, în condițiile legii, dovada contrară.”

„Art. 40¹. - (1) Înalta Curte de Casație și Justiție judecă recursul împotriva hotărârilor prin care curțile de apel, ca instanțe de ultim grad, resping cererile de sesizare a Curții Constituționale.

(2) Recursul se va judeca în complet de 3 judecători, cu citarea părților și a persoanei vătămate.

(3) La soluționarea recursului părțile, persoana vătămată și procurorul au dreptul să pună concluzii și să depună note scrise.

(4) Termenul de soluționare a recursului este de 3 zile.

(5) Înalta Curte de Casație și Justiție judecă recursul împotriva hotărârilor judecătorești pronunțate în ultimă instanță în ierarhia instanțelor judecătorești, în materie penală, de completurile de apel de 3 judecători ale acestei instanțe, prin care este respinsă cererea de sesizare a Curții Constituționale.

(6) Recursul se va soluționa de unul dintre completurile de 5 judecători, desemnate în materie penală, potrivit legii.

(7) Dispozițiile prevăzute la alin.(3) și (4) se aplică corespunzător.

(8) Înalta Curte de Casație și Justiție judecă recursul formulat împotriva hotărârilor judecătorești, pronunțate în ultima instanță în ierarhia instanțelor judecătorești, în materie penală, de către completul de 5 judecători, prin care a fost respinsă cererea de sesizare a Curții Constituționale.

(9) Recursul se va judeca de către un alt complet de 5 judecători în materie penală, desemnat potrivit legii.

(10) Dispozițiile alin.(3) și (4) se aplică corespunzător. "

„Art. 81 alin. (1) lit. g²) dreptul de a i se comunica în limba română și traducerea într-o limbă pe care o înțelege a oricărei soluții de netrimitere în judecată, atunci când nu înțelege limba română, iar în cazul persoanelor care aparțin unei minorități naționale comunicarea se realizează și în limba maternă. "

„Art. 93 alin. (2) Avocatul suspectului sau inculpatului poate solicita să fie încunoștințat de data și ora efectuării actului de urmărire penală. Încunoștințarea se face prin notificare telefonică, fax, e-mail sau prin alte asemenea mijloace. În cazul în care martorii sau subiecții procesuali consideră că au motive de temere în legătură cu aceste împrejurări pot solicita, potrivit legii, procurorului sau judecătorului statuat de persoană amenințată sau protejată, după caz, atât în faza de urmărire penală cât și de judecată".

„Art. 94 alin. (7) În vederea pregătirii apărării, avocatul inculpatului are dreptul de a lua cunoștință de întreg materialul dosarului de urmărire penală în procedurile desfășurate în fața judecătorului de drepturi și libertăți privind măsurile privative sau restrictive de drepturi, la care avocatul participă. Judecarea cererilor privind măsurile preventive nu poate începe până la momentul la care avocatului nu i se asigură timpul necesar pregătirii apărării și numai după ce judecătorul se asigură că acesta a avut suficient timp pentru parcurgerea întregului material al dosarului de urmărire penală, dar nu mai puțin de 4 ore. Termenele curg de la momentul la care organele de urmărire penală sau instanța de judecată comunică părților măsura luată. "

„Art.110 alin. (1) Declarațiile suspectului sau inculpatului se consemnează în scris. În declarație se consemnează întrebările adresate pe parcursul ascultării și răspunsurile la acestea, menționându-se cine le-a formulat, și se menționează de fiecare dată ora începerii și ora încheierii ascultării. Întrebările respinse se consemnează, după caz, într-un proces-verbal sau în încheierea de ședință, menționându-se cine a formulat întrebarea și motivele respingerii. "

„Art. 145¹ alin. (1) Datele, informațiile și rezultatele mandatelor de supraveghere tehnică obținute în baza Legii nr. 51/1991 nu pot fi utilizate în alte cauze și pentru cercetarea altor infracțiuni decât în domeniul circumscris siguranței naționale, potrivit acestei legi și pentru care au existat suspiciunile care au fundamentat solicitarea.

(2) Prin fapte prevăzute de Legea nr. 51/1991 care afectează siguranța națională se înțeleg infracțiunile prevăzute de Titlul X - XII din Codul penal, cele prevăzute de Legea nr. 535/2004 privind prevenirea și combaterea terorismului, cu modificările și completările ulterioare. Extinderea situațiilor pentru care pot fi obținute mandate de siguranță națională prin orice acte normative sau administrative este interzisă. "

„Art. 158 alin. (2) lit. a) descrierea locului unde urmează a se efectua percheziția, iar dacă sunt indicii temeinice privind existența sau posibilitatea transferării probelor, datelor sau persoanelor căutate în locuri învecinate, descrierea acestor locuri;

b) indicarea probelor ori a indiciilor temeinice din care rezultă suspiciunea rezonabilă cu privire la săvârșirea unei infracțiuni sau cu privire la deținerea obiectelor ori înscrisurilor ce au legătură cu o infracțiune; "

„Art. 159 alin. (8¹) Refuzul persoanelor prevăzute la alin. (5) și (6) de a preda persoanele sau obiectele căutate se menționează în procesul verbal de percheziție, care va fi semnat atât de către aceste persoane sau avocatul lor, atunci când este prezent, cât și de către procurorul sau

organul de cercetare penală care efectuează percheziția. Refuzul persoanelor prevăzute la alin. (5) și (6) de a semna se consemnează în procesul verbal. Lipsa acestui proces verbal, cu excepția cazului în care în spațiul percheziționat nu se află nicio persoană, sancționează probele obținute în condițiile art. 102 alin. (2). ”

„**Art. 162 alin. (4)** Obiectele care nu au legătura cu cauza se restituie persoanei căreia îi aparțin, în termen de 30 de zile de la data ridicării sau de la data la care se constată că nu sunt utile pentru dovedirea faptei aflată în curs de cercetare penală pentru care s-a efectuat percheziția, cu excepția celor care sunt supuse confiscării, în condițiile legii. ”

„**Articolul 171¹ alin. (1)** Obiectele, înscrisurile sau datele informatice predate sau ridicate silit, în condițiile art. 170 și 171 vor fi folosite ca mijloace de probă în cauza în care s-a dispus, prin ordonanță a procurorului sau încheiere a instanței, predarea și respectiv, ridicarea silită a acestora.

(2) În măsura în care se constată că obiectele, înscrisurile sau datele informatice predate sau ridicate silit, după caz, nu au legătură cu cauza în care au fost solicitate, vor fi restituite persoanelor fizice sau juridice din posesia cărora au fost ridicate, în termen de maxim 2 luni de la predare, respectiv, ridicare silită. ”

„**Art. 211 alin. (2)** Instanța de judecată, în cursul judecății, poate dispune luarea măsurii controlului judiciar față de inculpat, dacă sunt îndeplinite condițiile prevăzute la alin. (1). ”

„**Art. 214 alin. (1)** - Instanța de judecată în fața căreia se află cauza poate dispune, prin încheiere, luarea măsurii controlului judiciar față de inculpat, la cererea motivată a procurorului sau din oficiu. ”

„**Art. 220 alin. (1)** Instanța de judecată în fața căreia se află cauza poate dispune, prin încheiere, arestul la domiciliu al inculpatului, la cererea motivată a procurorului sau din oficiu. În cazul în care față de aceeași persoană și în aceeași cauză a mai fost dispusă o măsură privativă de libertate, instanța de judecată poate dispune arestul la domiciliu doar dacă există temeiuri noi care fac necesară privarea de libertate. ”

„**Art. 249 alin. (4)** Măsurile asigurătorii în vederea confiscării speciale sau confiscării extinse se pot lua asupra bunurilor suspectului sau inculpatului ori ale altor persoane în proprietatea sau posesia cărora se află bunurile ce urmează a fi confiscate. Măsurile asigurătorii nu pot depăși o durată rezonabilă și vor fi revocate dacă această durată este depășită sau dacă temeiurile avute în vedere la luarea măsurilor asigurătorii nu mai subzistă. ”

„**Art. 250¹ alin. (1)** Împotriva încheierii prin care s-a dispus luarea unei măsuri asigurătorii de către instanța de judecată sau de instanța de apel, inculpatul, procurorul sau orice altă persoană interesată poate face contestație, în termen de 48 de ore de la pronunțare sau, după caz, de la comunicare. Contestația se depune, după caz, la instanța de judecată sau instanța de apel care a pronunțat încheierea atacată și se înaintează, împreună cu dosarul cauzei, instanței ierarhic superioare, în termen de 48 de ore de la înregistrare.

(2) Contestația împotriva încheierii prin care Secția penală a Înaltei Curți de Casație și Justiție, în primă instanță sau în apel, a luat o măsură asigurătorie se soluționează de Completul de 5 judecători. ”

„**Art. 281 alin. (1) lit. g)** dreptul prevăzut la art. 94 alin. (7);

h) obținerea în mod legal a mijloacelor de probă;

i) obținerea datelor, informațiilor și rezultatelor mandatelor de supraveghere tehnică obținute în baza Legii nr. 51/1991 altele decât cele care afectează siguranța națională.

j) indicarea elementelor prevăzute la art. 307 alin. (1) și (2).

k) semnarea hotărârilor judecătorești de către judecătorii care le-au pronunțat în condițiile art.406;”

„**Art. 305 alin. (1)** Când actul de sesizare îndeplinește condițiile prevăzute de lege și sunt indicate numele persoanelor ce se presupune că ar fi săvârșit infracțiunea ce face obiectul sesizării, organul de urmărire penală dispune începerea urmăririi penale cu privire la faptă. În cadrul audierilor autorului indicat sau cunoscut i se aplică corespunzător procedura prevăzută la art. 107 – 110.”

„**Art. 305 alin. (1¹)** În celelalte situații, altele decât cele menționate la alin. (1), organul de urmărire penală dispune începerea urmăririi penale cu privire la faptă.”

„**Art. 307 alin. (1)** Persoanei care a dobândit calitatea de suspect i se aduc la cunoștință, înainte de prima sa audiere, această calitate, fapta pentru care este suspectată, încadrarea juridică a acesteia, drepturile procesuale prevăzute la art. 83, încheindu-se în acest sens un proces-verbal.

(2) Organul de urmărire penală poate continua urmărirea penală fără a aduce la cunoștință calitatea de suspect, în condițiile alin. (1) numai atunci când persoana față de care există indicii temeinice că lipsește nejustificat, se sustrage sau este dispărut.”

„**Art. 341 alin. (6) lit. c)** admite plângerea formulată împotriva soluției clasare sau de renunțare la urmărirea penală în ipoteza în care probatoriul este complet, nu se impune trimiterea cauzei la procuror în vederea redeschiderii urmăririi penale, iar soluția este netemeinică și schimbă temeiul de drept al soluției de clasare atacate, sau înlocuiește soluția de renunțare la urmărirea penală cu soluția de clasare, dacă prin acestea nu se creează o situație mai grea pentru persoana care a făcut plângerea.”

„**Art. 386 alin. (3)** Schimbarea încadrării juridice a faptei nu poate fi pusă în discuție în privința altei situații de fapt decât cea reținută în Reținuturi.”

„**Art. 396 alin. (2)** Condamnarea sau, după caz, aplicarea unei măsuri educative se pronunță dacă instanța constată, dincolo de orice îndoială rezonabilă, că fapta există, constituie infracțiune și a fost săvârșită de inculpat.

(3) Renunțarea la aplicarea pedepsei se pronunță dacă instanța constată, dincolo de orice îndoială rezonabilă, că fapta există, constituie infracțiune și a fost săvârșită de inculpat, în condițiile art. 80-82 din Codul penal.

(4) Amânarea aplicării pedepsei se pronunță dacă instanța constată, dincolo de orice îndoială rezonabilă, că fapta există, constituie infracțiune și a fost săvârșită de inculpat, în condițiile art. 83-90 din Codul penal.”

„**Art. 406 alin. (2)** Hotărârea se redactează de unul dintre judecătorii care au participat la soluționarea cauzei în fond și la dezbateri, în termenul prevăzut de lege, și se semnează exclusiv de către membrii completului și de greșier.

.....
(4) În caz de împiedicare a vreunui dintre membrii completului de judecată de a semna hotărârea, se va proceda astfel:

a) în cazul hotărârii pronunțate la judecarea cauzei în fond, de către judecător unic, aceasta nu se va putea semna de niciun alt judecător. În caz de încălcare sunt incidente prevederile art. 281 alin. (1) lit. k);

b) în cazul hotărârii pronunțate în compunere colegială, în caz de împiedicare a vreunui

dintre membrii completului de judecată de a semna hotărârea, aceasta va fi semnată, în locul celui aflat în imposibilitate, de către președintele completului. Dacă președintele completului este cel împiedicat a semna, hotărârea se semnează de către un membru al completului care a participat la soluționarea cauzei în fond și la dezbateri, în ordinea înscrisă pe lista de ședință, prin culisare;

c) în cazul reglementat la lit. b) nu poate fi suplinită mai mult de o semnătură în cazul completului colegial compus din 3 judecători, respectiv două semnături, în cazul completului colegial compus din 5 judecători;

d) împiedicarea mai multor judecători de a semna decât limita prevăzută la lit. c) face incidente dispozițiile art. 281 alin. (1) lit.k);

e) dacă împiedicarea îl privește pe grefierul de ședință, hotărârea se semnează de către grefierul șef sau de către un alt grefier desemnat de președintele instanței.

„**Art. 406 alin. (5)** Sunt considerate cazuri de împiedicare: decesul, imposibilitatea exercitării funcției pe o durată mai mare de 3 luni, pensionarea.”

„**Art. 426 alin. (1) lit. j)** când nu au fost respectate dispozițiile referitoare la semnarea hotărârilor judecătorești de către judecătorii care le-au pronunțat, în condițiile art. 406.”

„**Art. 426 alin. (2)** Cazurile prevăzute la alin. (1) lit. b) și d) teza a II-a pot constitui temei al desființării hotărârii a cărei anulare se cere doar dacă nu au fost invocate pe calea apelului sau în cursul judecării apelului ori dacă, deși au fost invocate, instanța a omis să se pronunțe asupra lor.”

„**Art. 428 alin. (2)** Contestația în anulare pentru motivele prevăzute la art. 426 lit. b), i) și j) poate fi introdusă oricând.”

„**Art. 453 alin. (1) lit. g)** neredactarea și/sau nesemnarea hotărârii judecătorești de judecătorul care a participat la soluționarea cauzei în fond și la dezbateri;”

„**Art. 539 alin. (3)** Are dreptul la repararea pagubei și persoana împotriva căreia, în cursul procesului penal, s-a luat o măsură preventivă ori una asiguratorie dacă, ulterior, parchetul a dispus clasarea ori instanța de judecată a dispus achitarea, constatând nelegalitatea măsurilor dispuse.”

„**Art. 598 alin. (1) lit. d)** când se invocă amnistia, grațierea sau orice altă cauză de stingere ori de micșorare a pedepsei, inclusiv o lege penală care prevede o pedeapsă mai ușoară decât cea care se execută ori urmează a se executa, sau o decizie de admitere a unor excepții de neconstituționalitate cu efect de dezincriminare parțială sau totală a unei infracțiuni ori dacă influențează, în sensul reducerii, limita de pedeapsă prevăzută de lege pentru respectiva infracțiune.”

„**Articolul II** – Dispoziții finale și tranzitorii se modifică și va avea următorul cuprins:

Dispozițiile prezentei legi se aplică tuturor cauzelor introduse după data intrării în vigoare a prezentei legi.”

În opinia noastră, numărul ridicat de amendamente de eliminare formulate în camera decizională „echivalează cu eliminarea primei Camere, în calitate de prim-legiuitor sau prim-cititor al legii și transformarea Parlamentului într-unul unicameral, cel puțin sub aspect funcțional” (decizia CCR nr.718/2017).

Analiza celor trei elemente imuabile ale principiului bicameralismului aplicate textului normativ conținut de legea criticată ne arată ca suntem în situația încălcării principiului

bicameralismului deoarece legea se îndepărtează de voința originală a autorilor inițiativei, are o formă cu un conținut semnificativ diferit, adoptată de Camera decizională față de forma adoptată de Camera de reflecție cât și configurație semnificativ diferită sub aspect cantitativ, dar mai ales calitativ, între formele adoptate de cele două Camere ale Parlamentului.

Vă rugăm să constatați că legea este neconstituțională în ansamblul său deoarece sunt încălcate dispozițiile art.61 alin. (2) și art.75 din Constituția României care configurează principiul bicameralismului.

2. Legea a fost adoptată cu încălcarea dispozițiilor art.69 alin. (2) din Regulamentul Camerei Deputaților, fapt care aduce atingere prevederilor art.1 alin. (3) și (5) și art.64 și art. 69 din Constituția României

Potrivit dispozițiilor art. 1 alin. (5) din Constituție. *“În România, respectarea Constituției, a supremației sale și a legilor este obligatorie”*. Această obligație, care revine atât persoanelor fizice cât și persoanelor juridice, se aplică în egală măsură și Parlamentului, inclusiv în privința modului de exercitare a atribuției sale principale și esențiale, respectiv aceea de unică autoritate legiuitoare a țării, care constă în elaborarea proiectelor de lege și adoptarea acestora ca legi ale statului român. Astfel, activitatea autorității legiuitoare este de asemenea subsumată obligației expuse mai sus, fiind reglementată prin regulamentele proprii de organizare și funcționare. Respectarea dispozițiilor regulamentare este fundamentală pentru buna desfășurare a activității de legiferare în România.

Invocăm norma constituțională : „Organizarea și *funcționarea fiecărei Camere se stabilesc prin Regulament propriu...*” – art.64, alin.1 din Constituția României. Din interpretarea teleologică, gramaticală și sistematică a acestei norme juridice rezultă obligația constituțională de a adopta acest Regulament și, odată adoptat, obligația constituțională ca funcționarea fiecărei Camere să se desfășoare NUMAI astfel cum a fost stabilit prin Regulament.

Legea criticată a fost adoptată prin încălcarea Regulamentului de funcționare a Camerei Deputaților, așadar Camera Deputaților a funcționat cu încălcarea prevederilor art.64 alin.1 din Constituție.

Orice lege trebuie adoptată în condiții de deplină transparență, prin voința politică exprimată conform propriei conștiințe a fiecărui membru al corpului legiuitor, după studiul aprofundat al normelor supuse dezbaterii parlamentare. Pentru formarea voinței politice a fiecărui membru al Parlamentului, regulamentele parlamentare și în speță Regulamentul Camerei Deputaților prevede un termen de 5 zile de la data la care comisia de specialitate avizează prin raport legea până la dezbaterea acesteia în ședința Camerei Deputaților, conform

art.69 alin. (2). Această dispoziție imperativă a fost încălcată cu privire la legea supusă discuției de constituționalitate, deoarece legea fost avizată de comisia specială raportoare în data de 23.04.2019 și în ziua următoare fost dezbătută și aprobată în ședința Camerei Deputaților.

Aplicarea procedurii de dezbatere în ședința Camerei Deputaților în privința Legii pentru modificarea și completarea Legii nr.286/2009 privind Codul penal, precum și a Legii nr.78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție (PL-x nr. 406/2018) în ziua următoare celei în care a fost avizată prin raport de comisia specială constituie o încălcare a Constituției deoarece deputații care nu au fost membrii ai comisiei nu au avut posibilitatea de a-și forma opinia asupra propunerii legislative adoptată cu amendamente de comisia specială, încălcându-se astfel art. 69 din Constituție. Termenul de 5 zile prevăzut de art.69 alin.(2) din Regulamentul Camerei Deputaților este imperativ indiferent dacă este aplicată procedura ordinară de dezbatere sau procedura de urgență: *„raportul va fi imprimat și difuzat deputaților cu cel puțin 3 zile înainte de data stabilită pentru dezbateră proiectului de lege sau a propunerii legislative în plenul Camerei Deputaților, în cazul proiectelor de legi și al propunerilor legislative pentru care Camera Deputaților este prima Cameră sesizată, și cu cel puțin 5 zile, în cazul celor pentru care Camera Deputaților este Cameră decizională.”*

Astfel, termenul stabilit de Regulamentul Camerei deputaților pentru diseminarea raportului către parlamentari constituie o garanție procedurală menite să asigure exercitarea efectivă a mandatului reprezentativ, principiul potrivit căruia “plenul este suveran” neputând încălca aceste reguli și nici dreptul parlamentarilor aflați în minoritate de a lua cunoștință și a dezbate în mod efectiv inițiativele legislative.

Prin urmare, nerespectarea termenului procedural stabilit de art.69 alin.(2) din Regulamentul Camerei Deputaților a împiedicat Camera Deputaților să-și exercite funcția de legiferare în mod efectiv, transformând actul decizional al votului într-o formalitate care lipsește de efecte juridice norma cuprinsă în art.69 din Constituție, care statuează că în exercitarea mandatului deputații și senatorii sunt în serviciul poporului, orice mandat imperativ fiind nul.

Cu privire la cele detaliate mai sus, concluzionăm prin a constata încălcarea dispozițiilor prevederilor art.64 alin.(1) din Constituție și art.69 alin. (2) din Regulamentul Camerei Deputaților, ceea ce atrage implicit încălcarea dispozițiilor art.1 alin. (3) și (5) coroborate cu art.64 și art.69 din Constituția României. Vă rugăm să constatați că legea este neconstituțională în ansamblul său.

3. Prin neîntocmirea studiilor de impact în legătură cu modificările propuse pentru Codul de procedură penală, ceea ce reprezintă o încălcare clară a Legii nr. 24/2000 privind tehnica legislativă, **Legea a fost adoptată cu încălcarea art. 1 alin.(3) din Constituție,** care prevede că România este stat de drept și **art. 1 alin.(5) din Constituție,** care prevede că în România, respectarea Constituției, a supremației sale și a legilor este obligatorie, **iar această încălcare a legii viciază constituționalitatea procedurilor parlamentare de adoptare a legii de modificare a Codului de procedură penală.**

Potrivit art. 30 alin. (1) lit. d) din legea 24/2000, studiile de impact sunt obligatorii în cazul proiectelor de legi de importantă și complexitate deosebită, iar proiectul de lege de modificare a Codului penal intră, în mod evident, în această categorie.

Conform art. 33 alin.(1) din Legea nr. 24/2000, studiul de impact are ca scop estimarea costurilor și beneficiilor aduse în plan economic și social prin adoptarea proiectului de lege, precum și evidențierea dificultăților care ar putea apărea în procesul de punere în practică a reglementărilor propuse.

De asemenea, potrivit art. 33 alin.(2) din legea 24/2000, pentru propunerile legislative inițiate de deputați sau de senatori, studiile de impact se întocmesc prin grija ministerelor de resort, la solicitarea comisiilor parlamentare.

Obligația legală dedusă din dispozițiile art.33 alin.(2) din legea nr.24/2000 revenea comisiei parlamentare comune speciale care a elaborat raportul cu privire la legea criticată era să solicite ministerelor de resort (în speță Ministerul Justiției și Ministerul Afacerilor Interne) întocmirea de studii de impact cu privire la modificările propuse pentru Codul penal. Comisia Specială în activitatea sa nu a solicitat efectuarea de studii de impact.

Neîndeplinirea acestei obligații legale, de tehnică normativă, echivalează cu încălcarea Constituției în lumina deciziei nr. 104 din 6 martie 2018 a Curții Constituționale, care în par. 74-75, menționează următoarele:

“74. În cadrul controlului de constituționalitate, principiul legalității a fost analizat inclusiv prin încorporarea normelor de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative. Temeiul constituțional al valorificării normelor de tehnică legislativă în controlul de constituționalitate a fost identificat, așadar, în dispozițiile art.1 alin.(3)

„România este stat de drept [...]”, precum și ale art.1 alin.(5), „În România, respectarea Constituției, a supremației sale și a legilor este obligatorie.”

75. Corelația dintre cele două componente – principiul statului de drept și principiul legalității - cuprinse în art.1 din Constituție este realizată de Curtea Constituțională prin faptul că principiul legalității este unul de rang constituțional..., astfel încât încălcarea legii are drept consecință imediată nesocotirea art.1 alin.(5) din Constituție, care prevede că respectarea legilor este obligatorie. Încălcarea acestei obligații constituționale atrage implicit afectarea principiului statului de drept, consacrat prin art.1 alin.(3) din Constituție...”

Respectarea normelor de tehnică legislativă reprezintă un adevărat criteriu de constituționalitate în analiza unei legi.

Viciul de neconstituționalitate legat de neefectuarea unor studii de impact vizează toate textele contestate prin prezenta sesizare.

Măsurile de politică penală trebuie să fie promovate în respectul valorilor, exigențelor și principiilor consacrate prin Constituție și asumate în mod expres și neechivoc de către Parlament.

Conform prevederilor art. 11 alin. (1) din Constituție, "Statul român se obligă să îndeplinească întocmai și cu bună-credință obligațiile ce-i revin din tratatele la care este parte." Astfel, ratificând sau aderând la convențiile internaționale menționate în prealabil, statul român și-a asumat obligația de a respecta și transpune întocmai prevederile internaționale în dreptul său intern, și anume obligația de a incrimina corupția activă și corupția pasivă (Decizia nr. 2 din 15 ianuarie 2014).

Studiile de impact, dacă ar fi fost întocmite, așa cum obligă Legea 24/2000, ar fi trebuit să se pronunțe și cu privire la efectele sau, mai exact, riscurile ce se creează pentru ordinea publică prin modificarea normelor de drept procesual și procedural.

Încercarea oarbă de a împiedica anchetarea unor funcționari publici produce consecințele nefaste și asupra anchetelor vizând alte infracțiuni : uciderea din culpă, traficul de persoane, fraudă informatică etc. Persoanele fizice sau juridice, victime ale unor infracțiuni își

văd lipsite drepturile de o protecție penală adecvată. Sunt periclitate drepturi constituționale pe care statul are obligația pozitivă de a le ocroti, spre pildă dreptul la viață (art.22 alin 1 din Constituție), dreptul la libertate și siguranță (art. 23 alin 1 din Constituție), dreptul la proprietate (art.44 alin. 1 din Constituție).

Încălcarea dispozițiilor art.33 alin.(1) și alin.(2) din legea nr.24/2000 atrage nerespectarea dispozițiilor art.1 alin.(3) și alin.(5) din Constituția României, fapt pentru care vă solicităm să constatați neconstituționalitatea legii în ansamblul său.

III.) MOTIVE INTRINSECI DE NECONSTITUȚIONALITATE

1. Eliminarea Art. I pct. 5, referitor la art. 8 alin. (2) din Codul de procedură penală, din forma anterioară Deciziei Curții Constituționale nr. 633/2018

Art. I. pct. 5 din Lege, în redactarea supusă controlului Curții materializat în Decizia nr. 633/2018, avea următorul cuprins:

„Art. 8 - (2) Orice persoană are dreptul la un proces echitabil, la judecarea cauzei de un judecător imparțial și independent. Repartizarea tuturor cauzelor către judecători sau procurori se face aleatoriu.”

Prin sesizarea de neconstituționalitate formulată anterior, am criticat faptul că repartizarea aleatorie a cauzelor către judecători și procurori ține de organizarea judiciară și, pentru a se respecta principiul unicității reglementării în materie, ar fi trebuit să fie cuprinsă în Legea nr.304/2004 privind organizarea judiciară, precum și faptul că introducerea repartizării aleatorii a cauzelor, inclusiv în privința procurorilor, ignoră specializarea acestora și constituie o încălcare a dreptului la un proces echitabil, precum și a principiului controlului ierarhic.

Referitor la aceste critici, prin Decizia nr. 633/2018 Curtea a reținut, pe de o parte, că „principalul său scop – garantarea dreptului părților la un proces echitabil –, justifică opțiunea legiuitorului de a îngloba această garanție în cuprinsul principiilor Codului de procedură penală, astfel încât critica având un atare obiect este neîntemeiată”, iar, pe de altă parte, că „soluția legislativă privind repartizarea aleatorie a cauzelor în ceea ce îi privește pe procurori contravine principiului constituțional al subordonării ierarhice, statuat la art.132 alin.(1) din Constituție, care îndrituiește procurorul ierarhic superior să dispună cu privire la modul în care sunt administrate cauzele la nivelul parchetului pe care îl conduce, inclusiv sub aspectul repartizării lor, în funcție de numărul de cauze aflate în cercetare pe rolul parchetului, de complexitatea lor, precum și de specializarea procurorilor din subordine.”

Drept consecință, Curtea a constatat neconstituționalitatea art. I pct. 5 referitor la art. 8 alin. (2) **doar în ceea ce privește sintagma „sau procurori” din conținutul tezei a doua a acestei norme.**

Având în vedere că dispozițiile art. 147 alin. (2) din Constituție, care stabilesc că „*În cazurile de neconstituționalitate care privesc legile, înainte de promulgarea acestora, Parlamentul este obligat să reexamineze dispozițiile respective pentru punerea lor de acord cu decizia Curții Constituționale*” limitează reluarea procesului legislativ de reexaminare numai cu privire la dispozițiile constatate ca fiind neconstituționale de către Curtea Constituțională, considerăm că eliminarea *in corpore* a art. I pct. 5 din Lege, și nu doar a sintagmei declarate neconstituțională constituie o veritabilă încălcare a limitelor reexaminării impuse prin Decizia nr. 633/2018.

Prin urmare, eliminarea art. I pct. 5 din Lege, în ansamblul său, contravine art. 147 alin. (2) din Constituție, referitor la limitele reexaminării în controlul de neconstituționalitate *a priori*, precum și art. 147 alin. (4), referitor la efectul general obligatoriu al deciziilor Curții Constituționale.

2. Art. I pct. 19, prin raportare la art. 47 C. proc. pen.

Art. 47. - (1) *Excepția de necompetență materială și cea de necompetență după calitatea persoanei pot fi ridicate în tot cursul procesului penal, până la pronunțarea unei hotărâri definitive.*

(2) *Excepția de necompetență teritorială poate fi invocată până la începerea cercetării judecătorești.* (3) *Excepțiile de necompetență pot fi invocate din oficiu, de către procuror, de către persoana vătămată sau de către părți.*”

Deși legiuitorul inițial a considerat că numai necompetența materială și după calitatea persoanei a instanței inferioare celei competente este de natură a leza drepturile procesuale ale inculpatului, în chiar însăși esența lor, și astfel se justifică și momentul procesual până la care poate fi reclamată încălcarea, dar și sancțiunea care intervine, nulitatea absolută, legiuitorul, cu încălcarea dreptului la un proces echitabil pentru toate părțile implicate, în componenta referitoare la termenul rezonabil, fără explicație și fără legătură cu dreptul apărât, extinde inexplicabil sfera și sancțiunea, prezumând în mod absolut că o instanță superioară sau un organ de urmărire penală superior celui competent să soluționeze cauza, ar fi „necompetent” profesional să participe la dezlegarea ei.

Altfel spus, nu mai este luată în considerare experiența profesională a magistraților care funcționează la instanțe sau parchete superioare și nu mai are relevanță acest aspect, legiuitorul prezumând absolut o lipsă de pregătire profesională demnă de a fi sancționată la modul cel mai dur, prin desființarea tuturor actelor procedurale și procesuale efectuate în acea cauză. Regulile referitoare la competență trebuie privite coroborat cu sancțiunea care intervine, cu momentul procesual în care poate fi invocat și cu consecința care decurge, potrivit art. 281 C.pr.pen., astfel cum este propus spre modificare. Astfel, o necompetență materială sau după calitatea persoanei a unui parchet ierarhic superior celui competent potrivit legii, poate fi invocată în orice stare a procesului, deci chiar și în calea de atac a judecății.

consecință firească fiind desființarea întregii urmăririi penale și reluarea procesului penal cu faza de urmărire penală. În acest mod se tergiversează soluționarea cauzei penale, cu încălcarea disp.art. 6 din CEDO, în componenta referitoare la termenul rezonabil și art.21 alin. (3) din Constituție. Evident, legiuitorul dispune de competența exclusivă în legiferare, însă abordările legislative trebuie să fie în concordanță cu standardele CEDO și cu principiile constituționale.

De altfel, privitor la necompetența parchetelor, în cuprinsul Deciziei nr. 302/2017, Curtea Constituțională a precizat în paragraful 48 că nu poate fi de acceptat ca un parchet **ierarhic inferior** să efectueze sau să supravegheze urmărirea penală în cauze care, potrivit legii, sunt date în competența unui parchet ierarhic superior, confirmând astfel că numai necompetența organelor judiciare inferioare celor competente potrivit legii, poate constitui motiv de nulitate absolută.

3. Art. I pct. 35, prin raportare la art. 91 alin. (2) C. proc. pen.

(2) În tot cursul procesului penal, când asistența juridică este obligatorie, dacă avocatul ales lipsește nejustificat, nu asigură nejustificat substituirea sau refuză nejustificat să exercite apărarea, deși a fost asigurată exercitarea tuturor drepturilor procesuale, organul judiciar ia măsuri pentru desemnarea unui avocat din oficiu care să îl înlocuiască, acordându-i acestuia un termen rezonabil și înlesnirile necesare pentru pregătirea unei apărări efective, făcându-se mențiune despre aceasta într-un proces-verbal ori, după caz, în încheierea de ședință. În cursul judecății, când asistența juridică este obligatorie, dacă avocatul ales lipsește nejustificat la termenul de judecată, nu asigură nejustificat substituirea sau refuză nejustificat să efectueze apărarea, deși a fost asigurată exercitarea tuturor drepturilor procesuale, instanța ia măsuri pentru desemnarea unui avocat din oficiu care să îl înlocuiască, acordându-i un termen de minimum 3 zile pentru pregătirea apărării."

Dispoziția nou introdusă **reia ad litteram prevederea în vigoare.**

Considerăm că, având în vedere jurisprudența Curții Constituționale care atribuie valențe constituționale normelor de tehnică legislativă prin raportare la art. 1 alin. (5) din Constituție, apreciem că art. I pct. 35, referitor la art. 92 alin. (2) din C. proc. pen., încalcă art. 1 alin. (5) din Constituție.

4. Art. I pct. 36, prin raportare la art. 91 alin. (2¹) C. proc. pen.

„(2¹) Absența nejustificată a avocatului nu poate să atragă consecințe juridice în privința inculpatului. Dispozițiile alin. (5) se aplică în mod corespunzător."

Sintagma „nu poate să atragă consecințe juridice în privința inculpatului” este inutilă, conduita neconformă normelor de etică profesională a avocatului neputând de principiu atrage consecințe în privința inculpatului. Astfel, nu se poate stabili cu exactitate care a fost scopul

urmărit de legiuitor prin această soluție normativă, nefiind respectate exigențele de claritate și previzibilitate impuse de art. 1 alin. (5) din Constituție.

De asemenea, teza a II-a a art. 91 alin. (2¹) C. proc. pen. poate deschide calea unor interpretări abuzive, încurajând o practică în sensul neprezentării avocatului la termenul de judecată în scopul obținerii unei amânări a judecării procesului.

Vă rugăm să constatați că art. I pct. 36 fost adoptat cu încălcarea normelor de tehnică legislativă, veritabil criteriu de constituționalitate, cu consecința încălcării dispozițiilor art. I alin. (5) din Constituția României, precum și cu încălcarea art. 21 alin. (3) din Constituție, referitor la dreptul la soluționarea cauzelor într-un termen rezonabil.

5. Art. I pct. 58, prin raportare la art. 110 alin. (6) din C. proc. pen.

„Art. 110 alin. (6) Atunci când înregistrarea nu este posibilă, acest lucru se consemnează în declarația suspectului sau inculpatului, cu indicarea concretă a motivului pentru care înregistrarea nu a fost posibilă.”

Potrivit art. 110 alin. (5) din forma în vigoare a Codului de procedură penală, rămas nemodificat prin prezenta lege ca urmare a procedurii de reexaminare, *„În cursul urmăririi penale, audierea suspectului sau inculpatului se înregistrează cu mijloace tehnice audio sau audiovideo. Atunci când înregistrarea nu este posibilă, acest lucru se consemnează în declarația suspectului sau inculpatului, cu indicarea concretă a motivului pentru care înregistrarea nu a fost posibilă.”*

Or, dispoziția introdusă la art. 110 alin. (6) reia teza a II-a a art. 110 alin. (5), stabilind că *„Atunci când înregistrarea nu este posibilă, acest lucru se consemnează în declarația suspectului sau inculpatului, cu indicarea concretă a motivului pentru care înregistrarea nu a fost posibilă.”*

Se observă astfel că în urma reexaminării legii ca urmare a Deciziei Curții nr. 633/2018, prin eliminarea art. I pct. 57 din Lege, referitor la art. 110 alin. (5) C. proc. pen., s-a instituit un paralelism legislativ între prevederile art. 110 alin. (5) teza a II-a și art. 110 alin. (6) C. proc. pen.

Astfel, dispoziția nu respectă exigențele de tehnică legislativă, contravenind prevederilor art. 16 alin. (1) și (2) din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, care stabilește următoarele:

„Art. 16 - (1) - În procesul de legiferare este interzisă instituirea acelorași reglementări în mai multe articole sau alineate din același act normativ ori în două sau mai multe acte normative. Pentru sublinierea unor conexiuni legislative se utilizează norma de trimitere.

(2) În cazul existenței unor paralelisme acestea vor fi înlăturate fie prin abrogare, fie prin concentrarea materiei în reglementări unice.”

În acest context, considerăm pe deplin aplicabile următoarele considerente reținute de Curte în Decizia nr. 26/2012:

„Deși normele de tehnică legislativă nu au valoare constituțională, (...) prin reglementarea acestora legiuitorul a impus o serie de criterii obligatorii pentru adoptarea oricărui act normativ, a căror respectare este necesară pentru a asigura sistematizarea, unificarea și coordonarea legislației, precum și conținutul și forma juridică adecvate pentru fiecare act normativ. Astfel, respectarea acestor norme concură la asigurarea unei legislații care respectă principiul securității raporturilor juridice, având claritatea și previzibilitatea necesară.

Totodată, trebuie avute în vedere și dispozițiile constituționale ale art. 142 alin. (1), potrivit căroră "Curtea Constituțională este garantul supremației Constituției", și pe cele ale art. 1 alin. (5) din Constituție, potrivit căroră, "în România, respectarea [...] legilor este obligatorie". Astfel, Curtea constată că reglementarea criticată prin nerespectarea normelor de tehnică legislativă determină apariția unor situații de incoerență și instabilitate, contrare principiului securității raporturilor juridice în componenta sa referitoare la claritatea și previzibilitatea legii.”

Prin urmare, având în vedere jurisprudența precitată a Curții Constituționale, care atribuie valențe constituționale normelor de tehnică legislativă prin raportare la art. 1 alin. (5) din Constituție, apreciem că art. I pct. 58, referitor la art. 110 alin. (6) din C. proc. pen., încalcă art. 1 alin. (5) din Constituție.

6. Art. I pct. 48, prin raportare la art. 116 alin. (2¹) C. proc. pen.

„Art. 116 - (2¹) O persoană audiată în calitate de martor protejat sau amenințat nu poate fi audiată în aceeași cauză, în calitate de martor cu identitate reală decât dacă au încetat temeiurile care au condus la acordarea altei calități.”

Art. 103 alin. (3) Cod proc. penală prevede că hotărârea de condamnare, cea de renunțare la aplicarea pedepsei și cea de amânare a aplicării pedepsei nu se pot întemeia în măsură determinantă pe declarațiile acestora.

Per a contrario, soluția achitării și cea a încetării procesului penal vor putea avea ca fundament determinant aceste declarații.

Persoanele vizate de acest text de lege sunt investigatorii, colaboratorii și martorii protejați.

Astfel, această limitare a libertății de apreciere a probelor instituie practic obligația instanței de judecată de a corobora declarațiile acestor categorii de persoane cu celelalte probe administrate în cauză pentru a se putea dispune vreuna dintre soluțiile de mai sus.

Prin urmare, C. proc. pen. cuprinde suficiente garanții menite să preîntâmpine ca vinovăția unei persoane să fie stabilită în mod determinant pe baza declarațiilor martorilor protejați sau amenințați.

Unicul efect al reglementării va fi diminuarea probatorului din cauză, determinată de reticența unor martori din proces de a face declarații acuzatoare față de persoana care face obiectul cercetării penale, de teama unor posibile repercusiuni.

Astfel, reglementarea încalcă principiul aflării adevărului. *„adică dreptul la un proces echitabil al părții interesate în luarea în considerare a tuturor probelor administrate care contribuie la aflarea adevărului, și principiul dreptății, consacrat de art. 1 alin. (3) din Constituție ca o valoare supremă a statului de drept”* (Decizia nr. 44/2009).

7. Art. I pct. 51, prin raportare la art. 125 C. proc. pen.

„Art. 125. – În cazul în care există probe sau indicii temeinice că viața, integritatea corporală, libertatea, bunurile sau activitatea profesională a martorului ori a unui membru de familie al acestuia ar putea fi puse în pericol ca urmare a datelor pe care le furnizează organelor judiciare sau a declarațiilor sale, organul judiciar competent acordă acestuia statutul de martor amenințat și dispune una ori mai multe dintre măsurile de protecție prevăzute la art. 126 sau 127, după caz.”

Condiționarea acordării statutului de martor amenințat de existența de probe sau indicii temeinice că viața, integritatea corporală, libertatea, bunurile sau activitatea profesională a martorului sau a unui membru de familie al acestuia ar fi puse în pericol **crează un dezechilibru nejustificat între interesele suspectului/inculpatului și cele ale martorului și ale societății, în general.**

Astfel, se crează o stare de pericol asupra unor valori constituționale, precum viața, integritatea fizică și psihică, proprietatea privată sau inviolabilitatea domiciliului.

Prin urmare, art. 125 încalcă prevederile constituționale ale art. 1 alin. (3) privind statul de drept, în componentele sale referitoare la apărarea ordinii publice și a siguranței publice, prin crearea unei stări de pericol pentru o serie de valori constituționale.

8. Art. I pct. 55 , prin raportare la art. 138 alin. (12) C. proc. pen.

"Art. 138 - (12) Prin livrare supravegheată se înțelege tehnica de supraveghere și cercetare prin care se permit intrarea, circulația sau ieșirea de pe teritoriul țării a unor bunuri în privința cărora există indicii temeinice cu privire la caracterul ilicit al deținerii sau obținerii acestora, sub supravegherea ori cu autorizarea autorităților competente, în scopul investigării unei infracțiuni sau al identificării persoanelor implicate în săvârșirea acesteia.

Modul mecanic în care legiuitorul a înțeles să înlocuiască sintagma „*suspiciune rezonabilă*” cu „*probe*” sau „*indicii temeinice*” a dus în unele situații profund injuste, de natură a crea un dezechilibru nejustificat între interesele suspectului/inculpatului și cele ale persoanei vătămate și ale societății, în general.

Astfel, în ipoteza reglementată la art. 138 alin. (12) se ajunge în situația absurdă în care, pentru a se putea desfășura una dintre aceste activități investigative, în scopul strângerii de probe, este necesară existența prealabilă de probe și indicii temeinice privind săvârșirea infracțiunii, nemaifiind suficientă simpla suspiciune rezonabilă.

Această tehnică de supraveghere și cercetare se folosește în infracțiuni de o gravitate extremă, cu infractori deosebit de periculoși și foarte bine organizați, premerge obținerea de probe sau, așa-numitele, început de probe (indicii), infracțiunile vizate fiind cele de trafic de droguri, trafic de arme săvârșite de către grupuri organizate deosebit de abile în a-și ascunde activitatea infracțională. Condiționarea existenței acestor „livrări supravegheate” de obținere în prealabil de probe sau indicii temeinice are drept consecință că face imposibilă urmărirea penală a acestor fapte de o gravitate extremă, pune în pericol ordinea și siguranța publică și vulnerabilizează în mod direct cetățeanul onest!

Pe cale de consecință, considerăm pe deplin aplicabile următoarele considerente reținute de Curtea Constituțională în Decizia nr. 54/2009:

„Prin eliminarea posibilității de probațiune, se limitează dreptul persoanei vătămate prin infracțiune, și nu numai al acesteia, de a se apăra pe cale judiciară, încălcându-se astfel principiul dreptului la apărare consacrat prin art. 24 alin. (1) din Constituție, ca și principiile accesului la justiție și al dreptului la un proces echitabil, prevăzute de art. 21 din Legea fundamentală.”

9. Art. I pct. 56, prin raportare la art. 139 alin. (1) lit. a) C. proc. pen.

„a) există indicii temeinice cu privire la pregătirea sau săvârșirea unei infracțiuni dintre cele prevăzute la alin. (2); ”

Într-adevăr, supravegherea tehnică include procedee probatorii care presupun ingerințe în dreptul la viață privată a unei persoane, drept protejat de dispozițiile Constituției (art.26 și art.28). Însă, legiuitorul, în reglementarea mijloacelor probatorii intruzive, are obligația de a stabili un just echilibru între dreptul fundamental, care face obiectul limitării impuse de măsură și valoarea socială a cărei protecție a determinat limitarea.

Or, sfera de incidență a dispoziției criticate vizează infracțiunile contra securității naționale prevăzute de Codul penal și de legi speciale, infracțiunile de trafic de droguri, de efectuare de operațiuni ilegale cu precursori sau cu alte produse susceptibile de a avea efecte psihoactive, infracțiunile privind nerespectarea regimului armelor, munițiilor, materialelor nucleare și al materiilor explozive și al precursorilor de explozivi restricționați, de trafic și exploatarea persoanelor vulnerabile, acte de terorism, de spălare a banilor, de falsificare de monede, timbre sau de alte valori, de falsificare de instrumente de plată electronică, infracțiunile care se săvârșesc prin sisteme informatice sau mijloace de comunicare electronică, contra patrimoniului, de șantaj, de viol, de lipsire de libertate în mod ilegal, de evaziune fiscală, infracțiunile de corupție și infracțiunile asimilate infracțiunilor de corupție, infracțiunile împotriva intereselor financiare ale Uniunii Europene precum și alte infracțiuni pentru care legea prevede pedeapsa închisorii de 5 ani sau mai mare.

În acest context, apreciem condiționarea aplicării măsurii supravegherii tehnice de existența unor indicii temeinice, și nu doar a suspiciunii rezonabile, cu privire la pregătirea sau săvârșirea unei infracțiuni, ca în prezent, de natură a crea un dezechilibru nejustificat între interesele suspectului/înculpatului și cele ale persoanei vătămate și ale societății, în general. Astfel, de cele mai multe ori, supravegherea tehnică este dispusă tocmai în vederea strângerii de probe și indicii temeinice care să fundamenteze punerea în mișcare a acțiunii penale.

Pe cale de consecință, considerăm pe deplin aplicabile următoarele considerente reținute de Curtea Constituțională în Decizia nr. 54/2009:

„Prin eliminarea posibilității de probațiune, se limitează dreptul persoanei vătămate prin infracțiune, și nu numai al acesteia, de a se apăra pe cale judiciară, încălcându-se astfel principiul dreptului la apărare consacrat prin art. 24 alin. (1) din Constituție, ca și principiile accesului la justiție și al dreptului la un proces echitabil, prevăzute de art. 21 din Legea fundamentală.”

10. Art. I pct. 57, prin raportare la art. 139 alin. (3) C. proc. pen.

„(3) Înregistrările prevăzute în prezentul capitol, efectuate de părți și de subiecții procesuali principali, constituie mijloace de probă când privesc propriile convorbiri sau comunicări pe care le-au purtat cu terții.”

Din coroborarea alin. (3) cu alin. (3¹) al art. 139, rezultă că nu vor constitui mijloace de probă înregistrările realizate de părți sau de subiecții procesuali principali, atunci când acestea nu privesc propriile convorbiri sau comunicări și nici nu sunt realizate în locuri publice, precum nici cele realizate de martori, chiar dacă privesc propriile convorbiri sau comunicări, dar care nu sunt realizate în locuri publice.

Potrivit art. 184 din Codul penal, o faptă se consideră săvârșită în public atunci când a fost comisă: *„a) într-un loc care prin natura sau destinația lui este totdeauna accesibil publicului, chiar dacă nu este prezentă nicio persoană; b) în orice alt loc accesibil publicului, dacă sunt de față două sau mai multe persoane; c) într-un loc neaccesibil publicului, însă cu intenția ca fapta să fie auzită sau văzută și dacă acest rezultat s-a produs față de două sau mai*

multe persoane; d) într-o adunare sau reuniune de mai multe persoane, cu excepția reuniunilor care pot fi considerate că au caracter de familie, datorită naturii relațiilor dintre persoanele participante.”

Astfel, *exempli gratia*, înregistrarea realizată de un martor într-un loc neaccesibil publicului, de exemplu domiciliul persoanei vătămate, nu va putea constitui mijloc de probă.

Privitor la această soluție normativă a legiuitorului, considerăm aplicabile, *mutatis mutandis*, următoarele considerente reținute de Curte în Decizia nr. 54/2009:

„Prin subpunctul 1¹⁸ s-a modificat art. 91⁶ din Codul de procedură penală, în sensul eliminării posibilității de a se folosi ca mijloace de probă înregistrările realizate de părți sau de alte persoane fără încălcarea vreunei dispoziții legale, posibilitate prevăzută expres în reglementarea actuală. Se elimină astfel, de exemplu, posibilitatea de a se utiliza ca mijloace de probă imaginile înregistrate de camerele de supraveghere video din incinta unei bănci pentru identificarea autorilor unui jaf, înregistrările efectuate de victima unei agresiuni în propriul domiciliu, înregistrările efectuate de persoane particulare cu ocazia unui grav accident de circulație în urma căruia au rezultat victime, iar autorul accidentului a părăsit locul faptei etc. Prin eliminarea posibilității de probațiune, se limitează dreptul persoanei vătămate prin infracțiune, și nu numai al acesteia, de a se apăra pe cale judiciară, încălcându-se astfel principiul dreptului la apărare consacrat prin art. 24 alin. (1) din Constituție, ca și principiile accesului la justiție și al dreptului la un proces echitabil, prevăzute de art. 21 din Legea fundamentală.”

11. Art. I pct. 63, prin raportare la abrogarea art. 146¹ alin. (5) din Codul de procedură penală

Prin abrogarea alin. (5) din art. 146¹, procurorul nemaiputând obține în condiții de urgență date privitoare la tranzacțiile financiare efectuate sau care urmează a fi efectuate ar conduce la o întârziere substanțială a cercetărilor, la pierderea, alterarea sau distrugerea probelor ori ar pune în pericol siguranța victimei sau a altor persoane ”

Astfel încât ar fi încălcate drepturi garantate prin art 22 și art 21 alin.3 în Constituție!

12. Art. I pct. 66, prin raportare la art. 153 alin. (1) C. proc. pen.

„Art. 153. - (1) Procurorul poate solicita, cu încuviințarea prealabilă a judecătorului de drepturi și libertăți, unei instituții de credit sau oricărei alte instituții care deține date privind situația financiară a unei persoane, comunicarea datelor privind existența și conținutul conturilor și a altor situații financiare în cazul în care există indicii temeinice cu privire la săvârșirea unei infracțiuni și există temeiuri pentru a se crede că datele solicitate constituie probe.”

Modul mecanic în care legiuitorul a înțeles să înlocuiască sintagma „suspiciune rezonabilă” cu „probe” sau „indicii temeinice” creează situații profund injuste, de natură a

crea un dezechilibru nejustificat între interesele suspectului/inculpatului și cele ale persoanei vătămate și ale societății, în general.

Astfel, în ipoteza reglementată la art. 153 alin. (1) se ajunge în situația absurdă în care, pentru a se putea desfășura una dintre aceste activități investigative, în scopul strângerii de probe, este necesară existența prealabilă de probe și indicii temeinice privind săvârșirea infracțiunii, nemaifind suficientă simpla suspiciune rezonabilă.

Pe cale de consecință, considerăm pe deplin aplicabile următoarele considerente reținute de Curtea Constituțională în Decizia nr. 54/2009:

„Prin eliminarea posibilității de probațiune, se limitează dreptul persoanei vătămate prin infracțiune, și nu numai al acesteia, de a se apăra pe cale judiciară, încălcându-se astfel principiul dreptului la apărare consacrat prin art. 24 alin. (1) din Constituție, ca și principiile accesului la justiție și al dreptului la un proces echitabil, prevăzute de art. 21 din Legea fundamentală.”

13. Art. I pct. 94, prin raportare la art. 209 alin. (11) C. proc. pen.

„Art. 209 alin. (11) Suspectului sau inculpatului reținut, la cerere, i se înmânează un exemplar al ordonanței prevăzute la alin. (10) împreună cu întregul material probator administrat.”

Textul astfel modificat este lipsit de claritate deoarece nu prevede dacă, în eventualitatea lipsei oricăror documente din interiorul materialului probator înmănat odată cu ordonanța prevăzută la art. 209 alin. (10) CPP, este atrasă nulitatea ordonanței sau se consideră neefectuată procedura înmânării acesteia, cu toate consecințele legale de rigoare.

Măsura obligării de către legiuitor a înmânării întregului material probator administrat este excesivă deoarece implică un mare efort logistic de care se leagă aducerea la cunoștință a ordonanței prevăzute la art. 209 alin. (10) CPP, în condițiile în care lipsa acesteia din urmă atrage consecințe procedurale serioase. În esență, amestecarea unor operațiuni logistice de copiere și îndosariere a materialului probator, operațiuni care erau posibile și în varianta actuală a textului CPP dar în a cărui redactare nu aveau consecințe procedurale, aduce neclaritate legii penale mai ales în condițiile netratării distincte a efectelor unor eventuale omisiuni din cauze obiective a copiilor de pe materialul probator.

Mai mult, pregătirea obligatorie a materialului probator pentru înmânare odată cu ordonanța prevăzută la art. 209 alin. (10) CPP poate duce la tergiversarea procesului penal și nu respectă principiul dreptului la un proces desfășurat într-un termen rezonabil.

14. Art. I pct. 109, prin raportare la art. 223 alin. (1) C. pen.

„Art. 223. – (1) Măsura arestării preventive poate fi luată de către judecătorul de drepturi și libertăți, în cursul urmăririi penale, sau de către instanța de judecată în fața căreia se află

cauza, în cursul judecății, numai dacă din probe rezultă indicii temeinice că inculpatul a săvârșit o infracțiune și există una dintre următoarele situații: (...)”

Curtea Constituțională, în jurisprudența sa constantă (a se vedea, de exemplu, Decizia nr. 473/2013), prin raportare la art. 1 alin. (5) din Constituție, a statuat că *“orice act normativ trebuie să îndeplinească anumite condiții calitative, printre acestea numărându-se previzibilitatea, ceea ce presupune că acesta trebuie să fie suficient de precis și clar pentru a putea fi aplicat; astfel, formularea cu o precizie suficientă a actului normativ permite persoanelor interesate - care pot apela, la nevoie, la sfatul unui specialist - să prevadă într-o măsură rezonabilă, în circumstanțele speței, consecințele care pot rezulta dintr-un act determinat. Desigur, poate să fie dificil să se redacteze legi de o precizie totală și o anumită suplețe poate chiar să se dovedească de dorit, suplețe care nu trebuie să afecteze însă previzibilitatea legii.”*

Or, **sintagma „indicii temeinice” nu este definită în niciun act normativ**, fiind, astfel, lipsită de claritate și de previzibilitate.

În Codul de procedură penală anterior la art 681 se prevedea că *„sunt indicii temeinice atunci când din datele existente în cauza rezultă presupunerea rezonabilă ca persoana față de care se efectuează acte premergătoare sau acte de urmărire penală a săvârșit fapta”*. Indiciile temeinice erau datele apte să genereze o presupunere rezonabilă. **Această dispoziție este abrogată, astfel că nu ne putem raporta la ea pentru a defini noțiunea nou introdusă în actualul cod de procedură penală, chiar dacă gramatical este identică.**

De asemenea, învederăm că, în urma procedurii de examinare, dispoziția propusă pentru alin. (2) al art. 223 C. pen. a fost eliminată, revenindu-se la forma în vigoare. Or, forma în vigoare prevede că *„măsura arestării preventive a inculpatului poate fi luată și dacă din probe rezultă suspiciunea rezonabilă că acesta a săvârșit o infracțiune (...)”*.

Astfel, se observă că eliminarea dispoziției prevăzute la art. 223 alin. (2) C. pen. dă naștere la o corelare în privința standardului de probă necesar pentru aplicarea măsurii arestării preventive: potrivit art. 223 alin. (1) C. pen. măsura se poate aplica *„dacă din probe rezultă indicii temeinice că inculpatul a săvârșit o infracțiune (...)”*, iar, potrivit art. 223 alin. (2) C. pen., *„dacă din probe rezultă suspiciunea rezonabilă că acesta a săvârșit o infracțiune (...)”*.

Prin urmare, art. I pct. 138, prin referitor la art. 223 alin. (1) C. pen., prin coroborarea cu eliminarea în procedura de reexaminare a dispoziției propuse pentru art. 223 alin. (2) C. pen., încalcă principiul securității juridice, în componenta sa referitoare la claritatea și previzibilitatea legii, consacrat la art. 1 alin. (5) din Constituție.

15. Art. I pct. 148, prin raportare la art. 281 alin. (1) lit. b din Codul de procedură penală

"Art. 281 - (1) - b) competența materială și după calitatea persoanei, a organului de urmărire penală, competența materială și competența personală a instanțelor judecătorești, atunci când urmărirea penală, respectiv judecata a fost efectuată de un organ de urmărire penală / o instanță necompetentă după materie sau calitatea persoanei;"

Nulitatea actelor efectuate de un organ de urmărire superior într-o cauză de competența unui organ de urmărire penală inferior este nejustificată față de principiul controlului ierarhic reglementat de art. 132 alin. (1) din Constituție în baza căruia își desfășoară activitatea procurorii și al art. 302 Cod de procedură penală care permite organului superior să efectueze acte de competența organului de urmărire penală inferior.

Apreciem că textul contravine art. 1 alin. (5), art. 21 alin. (3) și art. 132 alin. (1) din Constituție.

16. Art. I pct. 155, prin raportare la art. 290 alin. (1¹) C. proc. pen.

„Art. 290 alin. (1¹) Pentru ca o persoană să beneficieze de dispozițiile referitoare la reducerea limitelor de pedeapsă denunțul trebuie să fie depus într-un termen de maximum un an de la data la care persoana a luat cunoștință de săvârșirea infracțiunii.”

Potrivit art. 148 din Constituție, *“(2) Ca urmare a aderării, prevederile tratatelor constitutive ale Uniunii Europene, precum și celelalte reglementări comunitare cu caracter obligatoriu, au prioritate față de dispozițiile contrare din legile interne, cu respectarea prevederilor actului de aderare. (4) Parlamentul, Președintele României, Guvernul și autoritatea judecătorească garantează aducerea la îndeplinire a obligațiilor rezultate din actul aderării și din prevederile alineatului (2).”*

Aceste prevederi, incluse cu ocazia revizuirii Constituției în anul 2003, reprezintă garanții de ordin instituțional pentru îndeplinirea obligațiilor asumate prin actul de aderare, care limitează în mod implicit suveranitatea națională. În esență, obligațiile respective se referă la participarea efectivă și activă a României la integrarea europeană, la construcția sa instituțională și juridică, precum și la asumarea conștientă și deplină a obligațiilor ce rezultă din întreaga ordine normativă europeană. Toate cele trei puteri ale statului sunt ținute să contribuie, în limita competențelor ce le sunt atribuite prin Constituție, la eficiența respectare și punere în aplicare a sistemului normativ european.

Printre consecințele subsecvente aderării României la Uniunea Europeană se numără și Mecanismul de Cooperare și Verificare ("MCV"), instituit în anul 2007 pentru a remedia

deficiențele din reforma sistemului judiciar și din lupta împotriva corupției și crimei organizate. Prin Decizia nr. 2/2012, Curtea Constituțională a reținut că, prin faptul că are calitatea de membru al Uniunii Europene, statului român îi revine obligația de a aplica MCV și a da curs recomandărilor stabilite în acest cadru, în conformitate cu dispozițiile art. 148 alin. (4) din Constituție.

Or, prin Raportul Comisiei către Parlamentul European și Consiliu privind progresele înregistrate de România în cadrul mecanismului de cooperare și de verificare [COM I2018/ 851], emis ulterior adoptării inițiale a prezentului act normativ în ședința Camerei Deputaților din data de 18.06.2018, Comisia a reținut că se impune „Înghețarea intrării în vigoare a modificărilor aduse Codului penal și Codului de procedură penală” și „Redeschiderea procesului de revizuire a Codului penal și a Codului de procedură penală, ținând seama pe deplin de necesitatea de a se asigura compatibilitatea cu dreptul UE și cu instrumentele internaționale de luptă împotriva corupției, precum și de recomandările formulate în cadrul MCV și de avizul Comisiei de la Veneția.”

În acest sens, învederăm următoarele aspecte reținute de Comisia de la Veneția în Avizul nr. 930/2018 privind modificările aduse Codului penal și Codului de procedură penală, adoptat în sesiunea plenară din 18-19 octombrie 2018 cu privire la dispoziția propusă pentru art. 290 alin. (1¹) C. proc. pen.:

„167. Modificarea noului alineat (1 ind.1) al articolului 290 CPP introduce un termen de un an pentru denunțarea unei infracțiuni pentru a reduce limitele pedepsei, în conformitate cu prevederile legale relevante.⁸⁸ Una dintre explicațiile furnizate de autoritățile române este că amendamentul urmărește să pună capăt cazurilor susținute în ultimii ani de denunțare cu întârziere a infracțiunilor, uneori denunțuri false și / sau efectuate sub presiunea procurorilor. Acest amendament, care merge mult mai departe decât amendamentele la articolele 290 și 292 din Codul penal, comentate mai sus, deoarece nu numai că exclude nepedepsirea persoanelor, dar se exclude și o simplă reducere a pedepselor, după termenul de un an, ar trebui revizuit (a se vedea comentariile făcute în legătură cu amendamentele la articolele.”

Având în vedere că atât Raportul Comisiei către Parlamentul European și Consiliu privind progresele înregistrate de România în cadrul mecanismului de cooperare și de verificare [COM I2018/ 851], cât și Avizul Comisiei de la Veneția nr. 930/2018 privind modificările aduse Codului penal și Codului de procedură penală au fost adoptate ulterior învestirii Curții

Constituționale cu soluțioarea obiecțiilor de neconstituționalitate precedente, acestea nu au putut fi luate în considerare la pronunțarea Deciziei nr. 633/2018.

Prin urmare, considerăm că se impune reanalizarea constituționalității dispozițiilor art. I pct. I pct. 155 din Lege, referitor la art. 290 alin. (1¹) C. proc. pen., care în lumina Raportulul MCV și Avizului Comisiei de la Veneția precitate, precum și a jurisprudenței Curții Constituționale care a reafirmat obligația statului român de a aplica MCV și a da curs recomandărilor stabilite în acest cadru, considerăm că încalcă art. 148 alin. (2) și (4) din Constituție.

De asemenea, considerăm că soluția normativă care limitează temporal beneficiul reducerii limitelor de pedeapă ca urmare a depunerii unui denunț duce la descurajarea persoanelor care au cunoștință de săvârșirea unei infracțiuni din a sesiza organele judiciare, fapt care încalcă principiul aflării adevărului, „adică dreptul la un proces echitabil al părții interesate în luarea în considerare a tuturor probelor administrate care contribuie la aflarea adevărului, și principiul dreptății, consacrat de art. 1 alin. (3) din Constituție ca o valoare supremă a statului de drept” (Decizia nr. 54/2009).

17. Art. I pct. 208, prin raportare la art. 328 alin. (1¹) C. proc. pen.

„Art. 328 alin. (1¹) Pentru stabilirea obiectului sau limitelor judecătii, rechizitoriul trebuie să indice toate elementele constitutive ale faptei reținute în sarcina inculpatului, inclusiv latura subiectivă și toate probele pe care se sprijină fiecare dintre aceste elemente.”

Dispoziția nu este previzibilă, prin raportare la art 328 alin. (1) care prevede că: „rechizitoriul se limitează la **fapta și persoana** pentru care s-a efectuat urmărirea penală și cuprinde în mod corespunzător mențiunile prevăzute la art. 286 alin. (2), datele privitoare la fapta reținută în sarcina inculpatului și încadrarea juridică a acesteia, **probele și mijloacele de probă** (...)” și prin raportare la art 286 alin. (1) lit. d), referitor la actele organelor de urmărire penală, care stabilește că ordonanța procurorului trebuie să cuprindă „obiectul actului sau măsurii procesuale ori, după caz, tipul soluției, precum și motivele de fapt și de drept ale acestora”.

Așadar, soluția normativă propusă este deja reglementată, dispoziția nou introdusă generând un **paralelism legislativ** contrar prevederilor art. 16 alin. (1) și (2) din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislative pentru elaborarea actelor normative, care stabilește următoarele:

„Art. 16 - (1) - În procesul de legiferare este interzisă instituirea aceluiași reglementări în mai multe articole sau alineate din același act normativ ori în două sau mai multe acte normative. Pentru sublinierea unor conexiuni legislative se utilizează norma de trimitere.

(2) În cazul existenței unor paralelisme acestea vor fi înlăturate fie prin abrogare, fie prin concentrarea materiei în reglementări unice.”

În acest context, considerăm pe deplin aplicabile următoarele considerente reținute de Curte în Decizia nr. 26/2012:

„Deși normele de tehnică legislativă nu au valoare constituțională, (...) prin reglementarea acestora legiuitorul a impus o serie de criterii obligatorii pentru adoptarea oricărui act normativ, a căror respectare este necesară pentru a asigura sistematizarea, unificarea și coordonarea legislației, precum și conținutul și forma juridică adecvate pentru fiecare act normativ. Astfel, respectarea acestor norme concură la asigurarea unei legislații care respectă principiul securității raporturilor juridice, având claritatea și previzibilitatea necesară.

Totodată, trebuie avute în vedere și dispozițiile constituționale ale art. 142 alin. (1), potrivit căroră "Curtea Constituțională este garantul supremației Constituției", și pe cele ale art. 1 alin. (5) din Constituție, potrivit căroră, "în România, respectarea [...] legilor este obligatorie". Astfel, Curtea constată că reglementarea criticată prin nerespectarea normelor de tehnică legislativă determină apariția unor situații de incoerență și instabilitate, contrare principiului securității raporturilor juridice în componenta sa referitoare la claritatea și previzibilitatea legii.”

18. Art. III din Lege.

Potrivit art. III din Lege, „ În toate situațiile în care Legea nr.135/2010 privind Codul de procedură penală se referă la judecătorul de cameră preliminară se va înțelege că referirea se face la instanța de judecată competentă potrivit legii.”

Apreciem că procedeul ales de legiuitor pentru eliminarea dispozițiilor contrare noii concepții introduse prin prezenta lege, constând în eliminarea funcției de verificare a legalității trimiterii ori netrimiterii în judecată și, pe cale de consecință, a procedurii camerei preliminare nu respectă cerințele de claritate și previzibilitate impuse prin art. 1 alin. (5) din Constituție.

De altfel, apelarea la acest mecanism nu se justifică nici prin raportare la numărul redus al dispozițiilor în care, ca urmare a reexaminării legii, s-au păstrat referiri la judecătorul de cameră preliminară sau la procedura camerei preliminare. În concret, ne referim la art. 211 alin. (2),

art. 214 alin. (1), art. 215¹ alin. (7), art. 220 alin. (1), art. 249 alin. (1) și (6), art. 250¹ alin. (1) și (2) și art. 396 alin. (9) din Codul de procedură penală.

Legiuitorul ar fi trebuit, în reexaminarea legii, să modifice în mod corespunzător fiecare dintre aceste dispoziții, introducerea unei dispoziții globale în sensul înlocuirii trimiterilor făcute la „ *judecătorul de cameră preliminară* ” cu sintagma „ *instanța de judecată competentă potrivit legii* ” afectând în mod nepermis claritatea și previzibilitatea legii.

Astfel, *exempli gratia*, prin modul în care a procedat, legiuitorul a omis faptul că unele dintre aceste dispoziții nu cuprind referiri doar la judecătorul de cameră preliminară, ci și la procedura camerei preliminare, referiri care vor rămâne în fondul activ al legislației.

Pentru exemplificare, redăm câteva dintre aceste dispoziții care fie fac trimitere la procedura de cameră preliminară, fie dat fiind modul în care sunt redactate, nu pot fi adaptate în sensul art. III din Lege:

„Art. 211 alin. (2) Judecătorul de cameră preliminară, în procedura de cameră preliminară, sau instanța de judecată, în cursul judecății, poate dispune luarea măsurii controlului judiciar față de inculpat, dacă sunt îndeplinite condițiile prevăzute la alin. (1).”

„Art. 215¹ alin. (7) Judecătorul de cameră preliminară, în procedura de cameră preliminară, sau instanța, în cursul judecății, poate dispune luarea măsurii controlului judiciar față de inculpat pe o durată ce nu poate depăși 60 de zile.”

„Art. 249 alin (1) Procurorul, în cursul urmăririi penale, judecătorul de cameră preliminară sau instanța de judecată, din oficiu sau la cererea procurorului, în procedura de cameră preliminară ori în cursul judecății, poate lua măsuri asigurătorii, prin ordonanță sau, după caz, prin încheiere motivată, pentru a evita ascunderea, distrugerea, înstrăinarea sau sustragerea de la urmărire a bunurilor care pot face obiectul confiscării speciale sau al confiscării extinse ori care pot servi la garantarea executării pedepsei amenzii sau a cheltuielilor judiciare ori a reparării pagubei produse prin infracțiune.

.....

(6) Măsurile asigurătorii prevăzute la alin. (5) se pot lua, în cursul urmăririi penale, al procedurii de cameră preliminară și al judecății, și la cererea părții civile. Măsurile asigurătorii luate din oficiu de către organele judiciare prevăzute la alin. (1) pot folosi și părți civile.”

„250¹ alin. (2) Contestația împotriva încheierii prin care judecătorul de cameră preliminară de la Secția penală a Înaltei Curte de Casație și Justiție a luat o măsură asigurătorie se soluționează de un complet format din 2 judecători de cameră preliminară, iar contestația împotriva încheierii prin care Secția penală a Înaltei Curți de Casație și Justiție, în primă instanță sau în apel, a luat o măsură asigurătorie se soluționează de Completul de 5 judecători.”

„Art. 396 alin. (9) În cazul în care, în cursul urmăririi penale, al procedurii de cameră preliminară sau al judecății, față de inculpat s-a luat măsura preventivă a controlului judiciar pe cauțiune sau s-a dispus înlocuirea unei alte măsuri preventive cu măsura preventivă a controlului judiciar pe cauțiune și inculpatul este condamnat la pedeapsa amenzii, instanța dispune plata acesteia din cauțiune, potrivit dispozițiilor art. 217.”

Pe de altă parte există texte normative care se referă atât la judecătorul de cameră preliminară cât și la instanța de judecată!

De asemenea, înlocuirea trimiterilor făcute la „judecătorul de cameră preliminară” cu sintagma „*instanța de judecată competentă potrivit legii*” dă naștere unor dispoziții vagi, repetitive, de tipul „*instanța de judecată competentă potrivit legii sau instanța de judecată în fața căreia se află cauza poate dispune, prin încheiere (...)*” [a se vedea art. 220 alin. (1)] sau „*Împotriva încheierii prin care s-a dispus luarea unei măsuri asigurătorii de către instanța de judecată competentă potrivit legii, de instanța de judecată sau de instanța de apel (...)*” [Art. 250¹ alin. (1)].

Sub acest aspect, considerăm că art. III încalcă exigențele de claritate și previzibilitate a legii, impuse de art. 1 alin. (5) din Constituție, prin raportare la următoarele prevederi:

„Art. 211 alin. (2) Judecătorul de cameră preliminară, în procedura de cameră preliminară, sau instanța de judecată, în cursul judecării, poate dispune luarea măsurii controlului judiciar față de inculpat, dacă sunt îndeplinite condițiile prevăzute la alin. (1).”

art. 214 alin. (1) **Judecătorul de cameră preliminară sau instanța de judecată în fața căreia se află cauza poate dispune, prin încheiere, luarea măsurii controlului judiciar față de inculpat, la cererea motivată a procurorului sau din oficiu.**

„Art. 215¹ alin. (7) Judecătorul de cameră preliminară, în procedura de cameră preliminară, sau instanța, în cursul judecării, poate dispune luarea măsurii controlului judiciar față de inculpat pe o durată ce nu poate depăși 60 de zile.”

art. 220 alin. (1) **Judecătorul de cameră preliminară sau instanța de judecată în fața căreia se află cauza poate dispune, prin încheiere, arestul la domiciliu al inculpatului, la cererea motivată a procurorului sau din oficiu.**

„Art. 249 alin (1) Procurorul, în cursul urmăririi penale, judecătorul de cameră preliminară sau instanța de judecată, din oficiu sau la cererea procurorului, în procedura de cameră preliminară ori în cursul judecării, poate lua măsuri asigurătorii, prin ordonanță sau, după caz, prin încheiere motivată, pentru a evita ascunderea, distrugerea, înstrăinarea sau sustragerea de la urmărire a bunurilor care pot face obiectul confiscării speciale sau al confiscării extinse ori care pot servi la garantarea executării pedepsei amenzii sau a cheltuielilor judiciare ori a reparării pagubei produse prin infracțiune.

Art. 250¹ alin. (1) **Împotriva încheierii prin care s-a dispus luarea unei măsuri asigurătorii de către judecătorul de cameră preliminară, de instanța de judecată sau de instanța de apel, inculpatul, procurorul sau orice altă persoană interesată poate face contestație, în termen de 48 de ore de la pronunțare sau, după caz, de la comunicare. Contestația se depune, după caz, la judecătorul de cameră preliminară, instanța de judecată sau instanța de apel care a pronunțat încheierea atacată și se înaintează, împreună cu dosarul cauzei, după caz, judecătorului de cameră preliminară de la instanța ierarhic superioară, respectiv instanței ierarhic superioare, în termen de 48 de ore de la înregistrare.**

În plus, cu privire la art. 250¹ alin. (2) C. proc. pen., considerăm că art. III este inaplicabil, înlocuirea trimiterii făcute la „judecătorul de cameră preliminară” cu sintagma „*instanța de judecată competentă potrivit legii*” generând un text inaplicabil, lipsit de logică – „*contestația împotriva încheierii prin care instanța competentă potrivit legii de la*

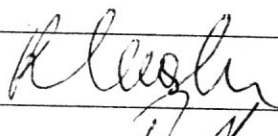
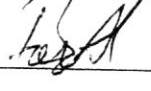
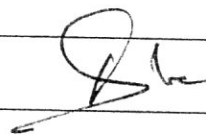
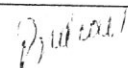
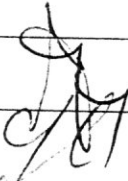
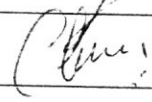
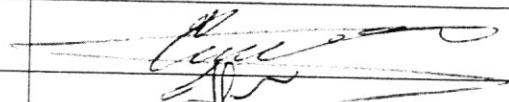
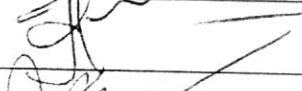
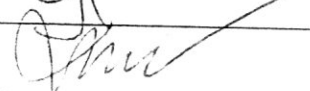
Secția penală a Înaltei Curți de Casație și Justiție (...) se soluționează de un complet format de (?)". Redăm, în acest sens, cuprinsul art. 250¹ alin. (2):

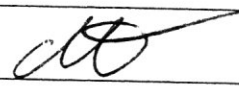
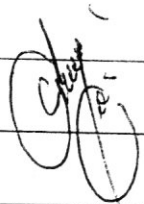
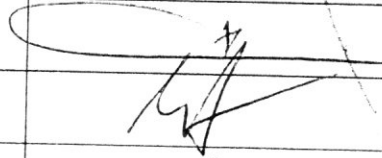
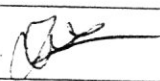
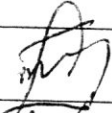
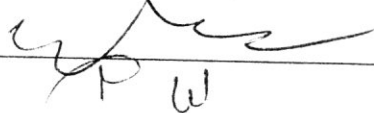
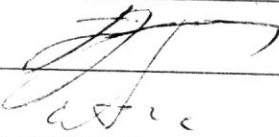
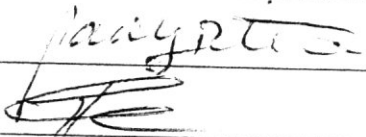
*Art. 250¹ alin. (2) Contestația împotriva încheierii prin care judecătorul de cameră preliminară de la Secția penală a Înaltei Curți de Casație și Justiție a luat o măsură asigurătorie se soluționează de un complet format din **2 judecători de cameră preliminară** (= ...2 instanțe de judecată competente potrivit legii vor forma completul de judecată?!), iar contestația împotriva încheierii prin care Secția penală a Înaltei Curți de Casație și Justiție, în primă instanță sau în apel, a luat o măsură asigurătorie se soluționează de Completul de 5 judecători.*

Prin urmare, art. III din Lege contravine principiului securității juridice, în componenta sa referitoare la claritatea și previzibilitatea legii, consacrat la art. 1 alin. (5) din Constituție, prin raportare la efectele produse asupra art. 211 alin. (2), art. 214 alin. (1), art. 215¹ alin. (7), art. 220 alin. (1), art. 249 alin. (1) și (6), art. 250¹ alin. (1) și (2) și art. 396 alin. (9) din Codul de procedură penală.

În drept, ne întemeiem sesizarea atât pe dispozițiile art. 133, alin.(3) din Regulamentul Camerei Deputaților, cât și pe dispozițiile art. 15, alin.(1) și alin.(2) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale.

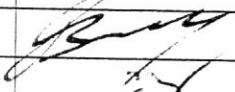
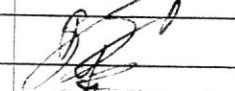
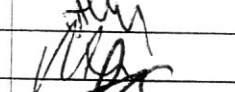
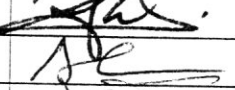
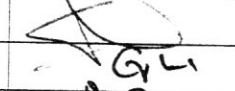
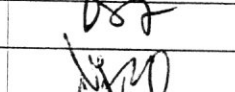
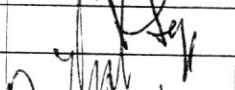
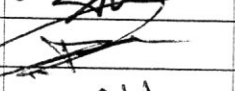
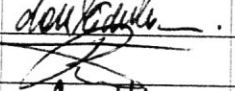
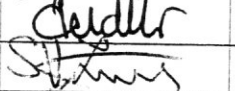
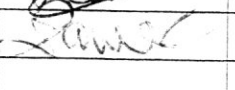
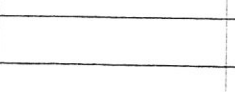
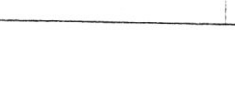
Tabel cu semnatarii Sesizării Curții Constituționale a României cu privire la Legea pentru modificarea și completarea Legii nr.135/2010 privind Codul de procedură penală, precum și a Legii nr.304/2004 privind organizarea judiciară (PL-x373/2018)

Nr. Crt.	Nume	Semnătura
1.	Turcan Raluca	
2.	Andronache Gabriel	
3.	Achiței Vasile Cristian	
4.	Alexe Costel	
5.	Anastase Roberta Alma	
6.	Ardelean Ben Oni	
7.	Balan Ioan	
8.	Bica Dănuț	
9.	Bodea Marius	
10.	Bode Lucian Nicolae	
11.	Boroianu Robert Aurel	
12.	Buican Cristian	
13.	Bumb Sorin-Ioan	
14.	Calista Mara Daniela	
15.	Cherecheș Florica	
16.	Cherecheș Viorica	
17.	Cozmanciuc Mugur	
18.	Culeafă Mihai	
19.	Cupșa Ioan	
20.	Dobre Victor Paul	

21.	Dobrovie Matei-Adrian	
22.	Fădor Angelica	
23.	Gheorghe Daniel	
24.	Gheorghe Tinel	
25.	Gheorghiu Bogdan	
26.	Ghilea Gavrilă	
27.	Giugea Nicolae	
28.	Gudu Vasile	
29.	Heiuș Lucian	
30.	Huțucă Bogdan Iulian	
31.	Ioniță Antoneta	
32.	Ionescu George	
33.	Leoreanu Laurențiu	
34.	Lungu Tudorița	
35.	Mareș Mara	
36.	Mihalescul Dumitru	
37.	Moldovan Sorin-Dan	
38.	Neagu Nicolae	
39.	Nicoară Romeo Florin	
40.	Olar Corneliu	
41.	Oprea Dumitru	
42.	Oros Nechita-Adrian	
43.	Palăr Ionel	
44.	Pirtea Marilen	
45.	Popescu Pavel	

46.	Popescu Virgil Daniel	
47.	Preda Cezar	
48.	Predoiu Marian-Cătălin	
49.	Prișcă Razvan Sorin	
50.	Raetchi Ovidiu- Alexandru	
51.	Răcuci Claudiu Vasile	
52.	Roman Florin Claudiu	
53.	Romanescu Cristinel	
54.	Săftoiu Ana- Adriana	
55.	Schelean-Somfelean Valeria Diana	
56.	Sitterli Ovidiu-Ioan	
57.	Sighiartău Robert Ionatan	
58.	Stamatian Vasile Florin	
59.	Stroe Ionut Marian	
60.	Șișcu George	
61.	Șovăială Constantin	
62.	Ștefan Ion	
63.	Știrbu Gigel Sorinel	
64.	Trăilă Cristina	
65.	Varga Glad-Aurel	
66.	Varga Vasile	
67.	Vîlceanu Dan	
68.	Voicu Mihai	

A PROIECTULUI DE LEGE PLX. 373/2018 PENTRU
MODIFICAREA SI COMPLETAREA LEGII NR. 135/2010 PRIVIND CODUL
DE PROCEDURĂ PENALĂ, PRECUM SI PENTRU MODIFICAREA SI COMPLETAREA
LEGII NR. 304/2004 PRIVIND ORGANIZAREA JUDICIARĂ

NR.	DEPUTAT	SEMNĂTURĂ	PARTID
1.	BARNA ILIE-DAN		USR
2.	BENGA TUDOR-VLAD		USR
3.	BOTEZ MIHAI-CĂTĂLIN		USR
4.	BULAI IULIAN		USR
5.	CHICHIRĂU COSETTE-PAULA		USR
6.	COSMA LAVINIA-CORINA		USR
7.	DAN NICUȘOR-DANIEL		Afiliat USR
8.	DEHELEAN SILVIU		USR
9.	DRULĂ CĂTĂLIN		USR
10.	DURUȘ VLAD-EMANUEL		USR
11.	GHINEA CRISTIAN		USR
12.	ION STELIAN-CRISTIAN		USR
13.	IURIȘNIȚI CRISTINA-IONELA		USR
14.	LUPESCU DUMITRU		USR
15.	MOȘTEANU LIVIU-IONUȚ		USR
16.	NĂSUI CLAUDIU-IULIUS-GAVRIL		USR
17.	POP RAREȘ-TUDOR		USR
18.	POPESCU NICOLAE-DANIEL		USR
19.	PRISNEL ADRIAN-CLAUDIU		USR
20.	PRUNĂ CRISTINA-MĂDĂLINA		USR
21.	RĂDULESCU DAN-RĂZVAN		USR
22.	RODEANU BOGDAN-IONEL		USR
23.	SEIDLER CRISTIAN-GABRIEL		USR
24.	STANCIU-VIZITEU LUCIAN-DANIEL		USR
25.	UNGUREANU EMANUEL-DUMITRU		USR
26.	VLAD SERGIU-COSMIN		USR
27.	ZAINEA CORNEL		USR
28.			
29.			
30.			